

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 27. ožujak 2019. [\[Multimedia\]](#)

Kruh naš svagdanji daj nam danas

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas prelazimo na analiziranje drugog dijela molitve Očenaša, onoga u kojem predstavljamo Bogu svoje potrebe. Ovaj drugi dio počinje riječju koja odiše svakodnevnim životom, a to je *kruh*.

Isusova molitva polazi od molbe za nečim što je prijeko potrebno, koja je vrlo slična prošnji prosjaka: „Kruh naš svagdanji daj nam danas“. Ova molitva proizlazi iz očitosti koju često zaboravljamo, a to je da nismo samodostatna stvorenja i da se moramo svaki dan hraniti.

Sveto pismo nam pokazuje da je za mnoge susret s Isusom povezan s nekom molbom.

Isus ne traži profinjene zazine, naprotiv, sve ljudsko postojanje, sa svojim najkonkretnijim i svakodnevnim problemima, može postati molitva.

U evanđeljima nalazimo mnoštvo prosjakâ koji prose oslobođenje i spasenje. Jedni traže kruh, drugi ozdravljenje, drugi opet očišćenje, treći vid ili pak da se voljena osoba vrati u život... Isus nikada ne prolazi ravnodušno pored tih molbi i tih bolova.

Dakle, Isus nas uči tražiti od Oca svagdanji kruh. I uči nas da to činimo zajedno s tolikim muškarcima i ženama za koje je ova molitva krik – često zatomljen – koji prati svakodnevnu tjeskobu.

Kolike majke i očevi, i dan-danas, idu spavati mučeni brigom što sutra neće imati dosta kruha za svoju djecu! Zamislimo da se ovu molitvu moli ne u sigurnosti udobnog stana, nego u oskudnosti doma gdje se ljudi snalaze kako znaju i umiju, gdje nema nužnog za život. Isusove riječi poprimaju novu snagu. Kršćanska molitva počinje na ovoj razini. To nije vježba za askete; ona polazi od stvarnosti, od srca i tijela ljudi koji žive u potrebi ili koji dijele stanje onih koji nemaju nužno za

život.

Čak ni oni koji su se vinuli u najveće visine kršćanske mistike ne mogu zanemariti jednostavnost ove molbe. „Oče, daj da mi i svi ljudi imaju potreban kruh“. I pod „kruhom“ se također misli na vodu, lijekove, dom, posao... Tražiti nužno za život.

Kruh za koji kršćanin moli u molitvi nije „moj“, nego „naš“ kruh. Tako želi Isus. On nas uči tražiti ga ne samo za sebe same, nego za čitavo bratstvo svijeta. Ako se ne moli na taj način, Očenaš prestaje biti kršćanska molitva. Ako je Bog naš Otac, kako mu možemo doći pred oči a da se ne držimo za ruke? Svi mi. I ako kruh koji nam On daje krademo jedni od drugih kako se možemo nazivati njegovom djecom? Ova molitva sadrži stav empatije, stav solidarnosti.

U svojoj gladi osjećam glad mnoštva te ću se dakle moliti Bogu sve dok njihova molitva ne bude uslišana. Tako Isus poučava svoju zajednicu, svoju Crkvu, da Bogu donosi potrebe svijetu: „Svi smo mi tvoja djeca, Oče, smiluj nam se!“. I dobro nam je sada zaustaviti se i misliti na djecu koja su gladna.

Mislimo na djecu koja su u zemljama u kojima je rat: gladnu djecu Jemena, gladnu djecu u Siriji, gladnu djecu u mnogim zemljama u kojima nema kruha, u Južnom Sudanu. Mislimo na tu djecu i razmišljajući o njima recimo zajedno, naglas, molitvu: „Oče, kruh naš svagdanji daj nam danas“. Svi zajedno.

Kruh koji tražimo od Gospodina u molitvi je isti onaj koji će nas jednog dana optužiti. Prekorit će nas zbog slabe naviknutosti da ga lomimo s onima koji su nam bliski, zbog slabe navike dijeljenja.

To je kruh darovan čitavom čovječanstvu, no blaguju ga samo neki: ljubav to ne može podnijeti. Naša ljubav to ne može podnijeti; ni Božja ljubav ne može podnositi tu sebičnost da se ne dijeli kruh s drugima.

Jednom je zgodom pred Isusom bilo veliko mnoštvo; ljudi su bili gladni. Isus je pitao ima li netko nešto za jesti i samo je jedan dječak bio spreman podijeliti što je imao: pet kruhova i dvije ribe. Isus je umnožio tu velikodušnu gestu (usp. *Iv* 6, 9).

To je dijete shvatilo pouku Očenaša: da hrana nije privatno vlasništvo – imajmo to na umu: hrana nije privatno vlasništvo –, nego providnost koju treba dijeliti, s Božjom milošću.

Pravo čudo koje je Isus izveo onoga dana nije toliko umnažanje – koje je bilo istinsko-, nego dijeljenje: dajte ono što imate i ja ću učiniti čudo. On sâm, umnažajući taj darovani kruh, anticipirao je prinos sebe samoga u Euharistijskom kruhu. Naime, jedino euharistija može utažiti glad za beskonačnošću i želju za Bogom koja pokreće svakog čovjeka, također u traženju kruha svagdanjeg.
